

‘Het is toch ongelooflijk, voor iemand als ik?’

Door Lorianne van Gelder

Thiandi is een intelligente jonge vrouw, gevangen in een lichaam met motorische beperkingen. Van een geïsoleerd probleemgeval groeide ze in vijf jaar tijd uit tot student aan een van de meest prestigieuze universiteiten in Nederland.

Thiandi Grooff (19), student aan Amsterdam University College, maakt graag grapjes. Het duurt misschien iets langer voordat ze aankomen, maar ze houdt haar gezelschap alert. De grapjes, en haar andere antwoorden, verschijnen op het scherm van haar splinternieuwe Macbook. Ze typt op een groot toetsenbord met kleurige knoppen, haar polsen ondersteund door assistent Willem. De computer spreekt de getypte antwoorden uit. Thiandi kan namelijk niet spreken. Ook de fijne motoriek die nodig is om zelf te typen, of zich aan te kleden, een boterham te smeren, of veters te strikken, heeft ze niet. Bij haar geboorte – en daarna door een serie medi-

Foto's: Bob Bronshoff

sche fouten – heeft Thiandi hersenbeschadigingen opgelopen. Ze kan haar lijf niet goed controleren omdat de spiercoördinatie in de hersenen kapot is. Daardoor kan ze je ook niet aankijken als je met haar spreekt. Ook kan ze haar geluiden en bewegingen niet altijd controleren, zeker niet als ze zenuwachtig is.

Omdat ze niet kon communiceren werd ze tot haar veertiende als zwaar verstandelijk gehandicapt gezien. Geen speciale of reguliere school wilde haar aannemen. Haar moeders vermoedden altijd dat er meer was achter het beperkende lichaam van hun dochter, maar hadden moeite het Nederlandse schoolstelsel en de hulpverlening hiervan te overtuigen. Het gezin trok naar Italië en Engeland om Thiandi toch naar school te kunnen laten gaan.

Thiandi lacht veel. In spanning wacht ze de vragen van het interview af. Ook al is ze inmiddels vaker geïnterviewd, ‘is het echt niet zo dat ik niet meer nerveus ben,’ typt ze scherp op.

Communicatie via de computer, of via een letterbord, is essentieel voor Thiandi. Facilitated Communication (FC) heet het ook wel, een methode die is uitgevonden in de Verenigde Staten. Het is de poort naar de buiten-

wereld voor mensen met een zware lichamelijke handicap, maar het is ook omstreven. Critici menen dat de ondersteuner al dan niet bewust de hand van de gehandicapte stuurt. Dat gebeurt in dit gesprek ook een aantal keer. Willem, Thiandi's begeleider vandaag (ze heeft een heel team assistenten, veelal studenten), krijgt tot drie keer toe op zijn kop van Thiandi. ‘Ik heb dit niet zelf geschreven,’ typt ze, nadat een kromme zin op het scherm verscheen, ‘maar mijn briljante begeleider Willem.’ Toch bewijzen haar reprimandes dat ze wel degelijk controle heeft over haar uitingen. Ook de grapjes onderschrijven dat: ‘Ik plaag Willem, maar dat vindt hij wel leuk.’

Toen Thiandi FC ontdekte, ging er een wereld voor haar open. Het vermoeden dat haar moeders al hadden, bleek gegrond. Thiandi is een intelligente jonge vrouw, gevangen in een lichaam met motorische beperkingen. FC gaf haar de mogelijkheid om naar een gewone school te gaan. Na omzwervingen op buitenlandse scholen volgde ze uiteindelijk het VWO aan het Cals College in Nieuwegein en haalde in juli 2009 haar eindexamen met hoge cijfers. Afgelopen jaar werd ze toegelaten tot Amsterdam University College. In haar studentenkamer in een flat op het Science Park vertelt ze hoe dat voor haar is. Van een geïsoleerd probleemgeval groeide ze in vijf jaar tijd uit tot student aan een van de meest prestigieuze universiteiten in Nederland.

‘Erg gaaf, erg eng en erg ongelooflijk,’ antwoordt ze, op de vraag hoe dat voelt. De gang naar de universiteit had helaas nog wel wat voeten in de aarde. AUC was de vijfde universiteit waar ze zich had aangemeld. Zelfs de Universiteit voor de Humanistiek wees haar af. ‘Dit vond ik

extra teleurstellend, omdat ik dit met name van humanisten niet had verwacht.’ Maar het AUC zet hoog in op diversiteit. ‘Ik draag daaraan bij,’ laat Thiandi weten.

Het studentenleven als lichamelijke gehandicapte is niet makkelijk. Toch probeert Thiandi het zo veel mogelijk mee te maken. Ze ging naar een groot diner van het AUC en merkte dat haar medestudenten heel behulpzaam waren. Tot haar verbazing voelt ze zich nu ook student. ‘Het dringt echt tot me door als ik op het AUC zelf ben en met docenten en medestudenten praat.’ Het eerste semester volgde Thiandi één vak, Calculus. ‘Ik en de AUC wilden kijken hoe dat zou gaan. Gisteren heb ik mijn laatste test gemaakt en ik geloof dat ik het gehaald heb.’ Wiskunde is een van haar grote passies. ‘Ja, haha,’ giechelt ze als reactie op deze constatering.

Vol overgave stortte ze zich op dit vak. Calculus doet ze zonder computer maar begeleid door Jelle, een van haar assistenten. ‘Jelle weet precies wat ik wil doen om een probleem op te lossen.’

Haar assistenten zijn haar steun en toeverlaat. Vol affectie schrijft ze over hen in haar dagboek op www.thiandigrooff.nl. Jelle begrijpt me, Willem helpt me, Judith was geweldig. Haar assistenten zoekt ze via advertenties, onder andere in Folia. Ze wisselen elkaar af. Behalve haar begeleiders heeft Thiandi eigenlijk niet veel nodig, laat assistent en student geschiedenis Willem desgevraagd weten. Ze begrijpt alles, is pienter en kan gewoon goed zien.

Vanaf februari begint Thiandi met drie vakken aan de AUC. Academic English, Basic Research Methods & Statistics en Big Questions in Society. ‘Ik hoop dat dat niet te veel is,’ merkt ze ongerust op. Het is allemaal heel nieuw voor haar. Sinds kort woont ze ook op zichzelf. ‘Wel nog maar twee dagen in de week.’ Het hele team van begeleiders kwam onlangs nog bij elkaar om te bespreken hoe het zal gaan als ze vier dagen in de week college heeft. Er moet namelijk altijd iemand bij haar zijn en haar moeders wonen in Almere.

Gelukkig vallen haar medestudenten heel erg mee. 'Over het algemeen reageren ze heel goed en sommigen zijn echt lief en behulpzaam,' schrijft ze. Helaas is ze het inmiddels gewend dat mensen van haar schrikken. Ook tijdens het gesprek is ze voortdurend bezorgd hoe ze overkomt. 'Vind je me niet raar?' vraagt ze. Of 'Heb ik je niet te lang laten wachten?' als ze naar de wc is geweest.

Uit ervaring weet ze dat het lastig is als mensen niet op hun gemak zijn. Ze weten dan niet wat ze met haar aanmoeten. 'Maar gelukkig duurt dat meestal niet lang.' Thiandi heeft het daarom ook haar missie gemaakt bekendheid en begrip te kweken voor jongeren zoals

zij. Ze spreekt op congressen, houdt haar site bij, maakt zich sterk voor Stichting Inclusief Onderwijs (regulier onderwijs voor iedereen) en laat geen moment voorbij-

gaan om haar kennis en ervaring te delen. Pas geleden sprak ze nog op een congres van Perspectief (een stichting voor inclusie en zeggenschap van mensen met een handicap). Op haar site schreef ze daarover:

'[...] Ik heb een heel rare jeugd gehad. Het was raar omdat ik niet kon praten. Ik snapte alles om me heen maar kon dat niet laten blijken. Ik denk dat niemand snapt wat dat betekent. Ik heb momenten van ontzettende wanhoop gekend. Door FC kan ik schrijven. Ik word serieuzer genomen. Ik heb mijn school kunnen afmaken en kan mijn studie beginnen. Ik denk dat er veel kinderen en mensen zijn zoals ik die kunnen leren schrijven met FC. Ik kan laten zien hoe je het leert.' (www.thiandigrooff.nl)

Thiandi reist de hele wereld rond om andere lichamelijk gehandicapten en geïnteresseerden te ontmoeten en haar kennis te delen. Ze vliegt van San Francisco naar Madrid en Schotland. Ze wil mensen zoals zij graag red- den. Er is zo veel onbegrip. 'Ik weet dat ik zonder mijn moeders in een instelling terecht zou zijn gekomen, waar ik, door niemand begrepen en als object verzorgd, met een krom gegroeid lijf door depressie dood zou zijn gegaan. Nog steeds zie ik mensen in instellingen die intelligent zijn, maar dat niet kunnen uiten omdat de begeleiders geen FC leren.'

Ze kan ook zoveel meer dan over het algemeen wordt aangenomen. In december stond ze nog op de ski's. Verrukt schreef ze hierover in haar dagboek:

'Ik heb weer geskied. Twee keer de berg af. Het was heerlijk. Ik vind het zo goed dat ik het kan. Het is toch ongelooflijk voor iemand als ik. Ik ben zo trots op Trix en Jochem en Jose [haar

moeders en broertje, red]. Ik sta mooi op de berg bovenop en dan ski ik omlaag, zomaar.' (www.thiandigrooff.nl)

Nu ze studeert zal Thiandi nog meer kunnen bewijzen dat ze helemaal niet zo anders is dan anderen. Ze heeft de ambitie om een boek te schrijven. 'Over de ervaringen en uitdagingen van jonge mensen met een handicap in Europa. Dat lijkt me iets om heel hard voor te werken op AUC. Ik wil er iets wetenschappelijks van maken.' ●

CV Thiandi Grooff

Geboren 22 april 1990, Amsterdam
1995-1997 kleuterschool en school voor slechtzienden, Nederland

2001-2002 middelbare school, Italië

2002-2004 basisschool, Almere

2004-2006 middelbare school, Londen

2006-2009 vwo, Cals College, Nieuwegein

Thiandi zet zich in voor Stichting Inclusief Onderwijs en geeft lezingen over de hele wereld. Ze houdt sinds haar vijftiende, geïnspireerd door Anne Frank, een online dagboek bij op www.thiandigrooff.nl.

Heb je ook interesse om Thiandi's ondersteuner te worden? Mail haar dan via www.thiandigrooff.nl. Je moet humor hebben en minimaal tien uur per week beschikbaar zijn. De vergoeding bedraagt vijftien euro per uur.